

Markante woning en het verhaal

Een huis vol historie in Ruigahuizen

ALICE IN WONDERLAND. WE ZIEN DE FILM ZO VOOR ONS ALS WE OVER DE OPRIT VAN CLEMENS EN ELLEN VAN BLITTERSWIJK RIJDEN. DIT BOSRIJKE WEGGETJE IS NAMELIJK OP ZIJN MINST SPROOKJESACHTIG TE NOEMEN. DE PROVINCIALE WEG WAAR WE NET VAN AFGEREDEN ZIJN LIJKT IN DE VERSTE VERTE NIET MEER AANWEZIG.

WELKOM IN JACHTHUIS DE MOTTEKAMP!

"Het is eigenlijk helemaal geen jachthuis, nooit geweest ook", lacht Clemens. "Dat is ontstaan uit een verzinsel. Een herenboer uit Harich heeft het laten bouwen. Hij was toen al aardig op leeftijd en overleed helaas voordat hij in het huis kon wonen." Het huis is in 1883

gebouwd in een overwegend neoclassicistische stijl; een stroming uit de eind 18e begin 19e eeuw waarin puurheid van de oude Grieken en Romeinen werd nagestreefd. Die puurheid is terug te vinden in het huis van Clemens en Ellen. "Samen met een restauratiearchitect en

kleurenexperts hebben we geprobeerd om het huis weer in originele staat terug te krijgen. Het huis was bijvoorbeeld wit toen we het aantroffen, maar de kleurenexperts kwamen erachter dat het oorspronkelijk een roodachtige kleur had", aldus Clemens.

Klokkenstoel

Vroeger had Ruigahuizen een eigen kerk. Vandaag de dag is alleen het kerkhof met klokkenstoel nog over. Clemens en Ellen hebben een deel van deze dorpse historie meegenomen in hun huis. De onderbouw van de mooie, lange houten tafel in de keuken is namelijk dat van een klokkenstoel. Bijna niet op te merken als men door de keuken loopt, maar het Friese design is toch erg mooi om te zien als je even een kijkje onder de tafel neemt. Als we toch met z'n allen naar beneden kijken wijst Ellen naar de waterput onder het keukenblok. "Alleen de deksel hebben we moeten vervangen, de rest is nog geheel in originele staat", aldus Ellen.

Aan de andere kant van de keuken lijken een aantal servieskasten verscholen te zitten. Niets is echter minder waar. Als ze de deur van de rechter kast open zwaait, is er een bedstee te zien. De oorspronkelijke groenblauwe kleur is ook hier weer teruggebracht. Achter de deuren van de middelste kast zit, onder een aantal loszittende planken, een verborgen kelder, maar dat is niet de enige mysterieuze ruimte in dit huis.

Onderstel van de tafel als van een klokkenstoel.

Jachthuis De Mottekamp.

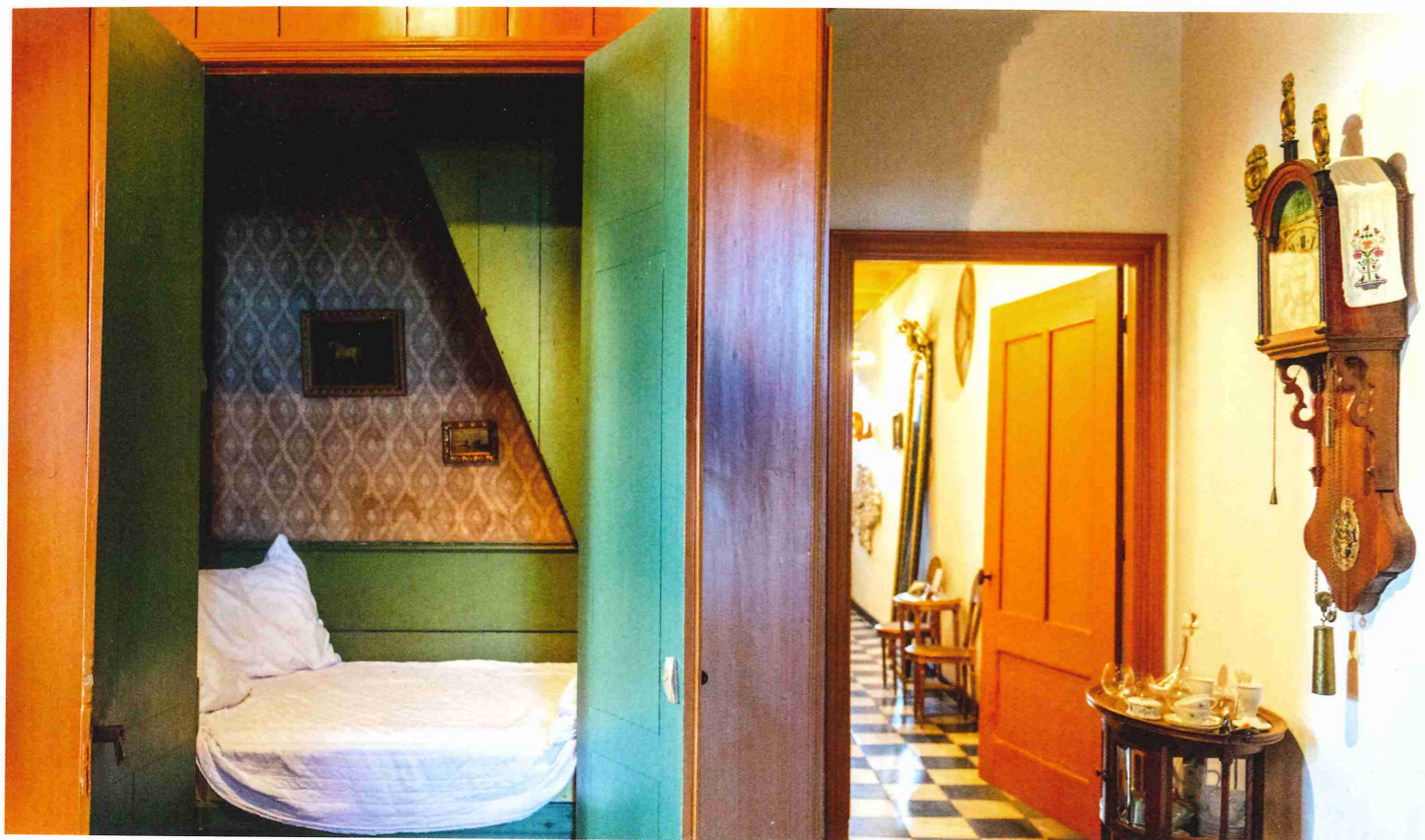
Oprijlaan.

Keuken met een grote tafel.

Slaapkamer.

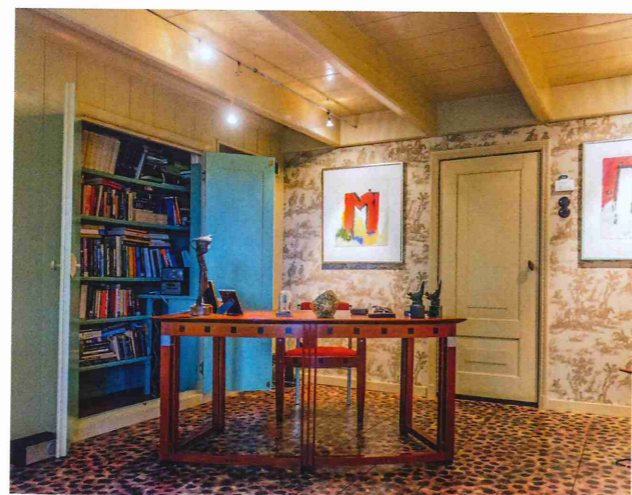
Bedstee.

Groentetuin.

Jachtbehang.

Bijzondere vloer die na de verbouwing weer terugkwam.

Personeelsruimte

Op de grens van de keuken naar de hal zit namelijk een zeer nauwe personeels-trap. Boven de keuken is namelijk een personeelsruimte te vinden. De sobere uitstraling van deze ruimte staat in groot contrast met de chique, smaakvolle inrichting van de rest van het huis, maar ook hier is alles zo origineel mogelijk gehouden.

“De onderduikers zaten verscholen boven de bedsteden”

In het midden is een oude, rafelige houten balk te zien met spijkerhaken eraan. “Daar hing het personeel vroeger van alles aan op. De oude spekkast hebben we ook nog gehouden.” Zelfs deze ruimte heeft nog een geheim. “In de Tweede Wereldoorlog hebben hier nog onderduikers gezeten”, vertelt Clemens. “Ze zaten verscholen boven de bedsteden.”

Jachtbehang

“De oude theekamer is de slaapkamer van onze dochter geworden”, aldus Clemens. De grote ramen aan de voorkant van het huis zorgen voor een prachtig verlichte kamer en de sierlijke witte meubels geven het idee dat deze kamer ooit door een prinses is bewoond. We lopen door naar de studeerkamer. “De bedsteden die hier oorspronkelijk zaten hebben de vorige bewoners weggehaald. Wij hebben ze teruggebracht, maar wel een andere functie gegeven aan het deel achter de deuren.

De rechter bedstee hebben we dan ook omgetoverd tot een boekenkast.” Om het idee van een jachthuis nog wel enigszins levend te houden, hebben Clemens en Ellen besloten om ‘jachtbehang’ op te hangen. Deze pittoreske tekeningen maken de kamer helemaal af.

Op gevoel

Na deze tour vol historie gaan we terug naar het heden. Nou ja, het recente verleden dan. In 2006 hebben Clemens en Ellen het jachthuis namelijk gekocht. “We hebben hiervoor in het Groene Hart gewoond. We zochten een huis met rust en ruimte in Twente, maar naar lang zoeken konden we daar uiteindelijk niets vinden. Op een gegeven moment kregen we echter een telefoontje van vrienden van ons. Die vertelden dat ze een heel mooi huis in Fryslân hadden zien staan. Dit was niet echt dicht bij mijn werk, maar we besloten toch maar een kijkje te nemen”, aldus Clemens.

“Het was niet de meest rationele koop”

“Toen we de oprit opreden en vlakbij het huis stonden, kon ik de provinciale weg aardig goed horen. Ik wilde echt honderd procent rust en we besloten daarom al vrij snel om rechtsomkeert te maken. Toen we buiten de oprit op een bankje zaten, kwamen we iemand tegen die ons het huis wel kon laten zien. We hadden al zo’n eind gereden, dus we wilden toch nog wel even binnen kijken;

we waren er toch. Toen ik door de voordeur de lange gang inliep, was ik ineens verkocht. Twee weken later was de deal rond.” “Het was niet de meest rationele koop”, voegt Ellen er lachend aan toe.

Mottekamp?

Dat deze woning ooit een jachthuis is geweest, is dus niet waar. Maar waar komt de naam Mottekamp eigenlijk vandaan? “Dat heeft verschillende verklaringen”, aldus Clemens. “Een motte kan verwijzen naar een heuvel, maar ook naar een zeug. Misschien dat ze hier vroeger varkens hebben gehad. Het is namelijk een jaar of vijftig een pachtboerderij geweest, dus dat zou zomaar kunnen. Dit was echter niet de eerste bestemming van het huis. Er hebben eerst renteniers in gewoond, daarna is het dus een pachtboerderij geworden en daarna een vakantiewoning van een rijke familie. Een familielid heeft er een landgoed van gemaakt. Daarvoor moest het minstens vijf hectare zijn. Hij heeft er tien van gemaakt.”

Puur natuur

Dan nu echt terug naar het heden. Vandaag de dag heeft het landgoed 16 hectare grond. “Er is een tijd lang gedoe geweest over het grondgebruik in Gaasterland. Uiteindelijk is er toen besloten dat particulieren en boeren zouden helpen om de natuur weer wat meer terug te brengen in het gebied. Samen met de burens hebben we nu ongeveer 25 hectare nieuw landgoed gecreëerd. Zelf proberen we de natuur zoveel mogelijk aan te trekken en zijn gang te laten gaan. Door heideontwikkeling, een stuk bos, een ven en speciale bomen die ijsvogels aantrekken. We hebben ook al eentje gesignaleerd!”

“Alles is daarnaast ook puur natuur”, voegt Ellen toe. “We gebruiken geen gif. Verder hebben we twaalf IJslanders die het land begrazen. Ze zijn handig voor de begrazing, maar ik vind het ook mooi om paard te rijden. Als ik rijd, kan ik gewoon op eigen terrein blijven en zowel over land als door bos gaan. Heerlijk is dat.” Het landgoed is duidelijk felbegeerd en het verbaast ons dan ook niets als ze zeggen: “We willen hier het liefst nooit meer weg!”

TEKST: NYNKE BRUINSMA
FOTO'S: COR POT